

været, at man ogsaa havde taget noget væd fra de andre, saa kunde jeg have forslaaet det; men man har tværtimod givet de andre forhøjet Beskyttelse, og det er den forkerete Verden, som Landbrugerne ikke kunne være tjente med, hvad enten de ere Beskyttelses- eller Frihandelsmænd. Den første Forbring, vi maa stille, er, at vi ville beholde den Smule Beskyttelse, vi have, indtil de andre have faaet deres nedfat. Man maatte vente med at nedfatte Tolden paa disse Ting, som direkte eller indirekte kunne beskytte Landbruget, indtil man havde faaet Haab om eller Sikkerhed for at faa Beskyttelsen for de andre Erhverv nedfat ogsaa. Jeg skal nævne forskellige Industrier, som jeg mener, det ikke alene af Henhyn til Landbruget, men ogsaa af Henhyn til almindelige Principper var rigtigt ikke at være for streng ved. Og jeg vil da nævne saadanne Industrier, som staa i direkte Forbindelse med Landbruget, idet de bruge dets Raaprodukter, eller idet Landbruget tager Affaldsprodukter derfra. De mest naturlige Industrier ere saadanne, hvis Raastoffer vi selv producere, saa vi selv forædle dem. Men adskillige af disse Industrier har man, om jeg saa maa sige, næsten haft et Horn i Siden paa. Det er alle de Industrier, som synes at staa Landbruget nærmest. Jeg kan her nævne: Møllerier — jeg synes, det var ret naturligt, at vi her i Landet malede vort eget Korn; Brænderier — det var ogsaa ganske naturligt, naar vi endelig skulle have Brændevin her i Lanvet, eller naar vi overhovedet bruge Brændevin, at vi saa brændte det selv; vi have jo selv Raastofferne, og Affaldsprodukterne ere jo gode Foderstoffer for mange Landmænd, og de tjene ved at fodre med det; Sikoriefabrikker, Sukkerfabrikker, Uldspinderier — dem har man specielt haft Opmærksomheden henvendt paa, idet man har nedfat Tolden paa Garn, fordi man var bange for, at der skulde komme Uldspinderier; men saa længe vi producere Uld her i Landet, mener jeg, det var naturligt, om vi havde Uldspinderier. Jeg skal endvidere nævne Ølbryggerier og saadanne Ting som Skomagierier og Garverier; — vi have jo Skind og Huder selv, men det er netop af de Ting, som man synes først og fremmest at have Opmærksomheden henvendt paa, saa at man påseede paa, at de ikke kom til at nyde Begunstigelser. Det ser for øvrigt mærkeligt ud, bortset fra al Tale om Brændevinsstat, at Mindretallet samtidig med, at det har forhøjet Beskyttelsen paa, som jeg vel nok kan kalde det, Vinfabrikationen og den Slags Ting, har nedfat

Beskyttelsen paa Brændevin, idet det, saa vidt jeg husker, er den eneste Post under Spiritus, hvor man har nedfat Indførselstolden, det vil sige, man lader den indenlandske Stat paa Brændevin blive staaende, men nedfatter Indførselstolden. Man faar uvilkaarlig den Tanke, at man har været bange for, at Landboerne skulde komme til at tjene nogle Penge ved, at de lavede Brændevin. Vi drifte det selv, bliver der jo sagt, og saa var det vel ikke saa unaturligt, om vi tjente lidt ved det. Der kom et Par Udtalelser fra de to ærede Landmænd, som have siddet i Kommissionen. Der kom et helt pænt Foredrag fra det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen), og det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Vertelsen) udtalte sig i lignende Retning. Det var den Historie, som vi jo for Resten have hørt saa forfærdelig tit. Hver Gang Landboerne have talt om lige Net paa Toldspørgsmaalet, har man sagt: Hvad er det I vil have? Er det Kornet? Det vilde da være en forfærdelig Ulykke. Tank en Gang lidt nærmere over det. Den kan selvfølgelig blive effektiv, vi indføre jo en hel Del Korn selv; kunde vi lægge Told paa det, vilde det selvfølgelig bringe Penge ind i Statskassen, og der er i og for sig ikke noget i Vejen for at gøre det. Men Smør og Flæsk og den Slags Ting kunde vi jo ikke beskytte, thi det er jo Ting, man udsører, og hvad vilde Følgen blive deraf? Ja, siger man, den vil ganske simpelt blive den, at Folk høre op med at lave Smør og derimod udvide deres Korndykning og Kornsalg, og i Løbet af kort Tid ville vi høre op med at være kornindførende, idet vi selv ville producere nok. Et saadant Raisonnement lyder fornuftigt, og jeg har sluttet mig til det saa godt som nogen. Men jeg har nu en Gang mest lyst til at høje mig for Kendsgerningerne. Naar jeg har en Mening om en saadan Ting, og man saa præsenterer mig Kendsgerninger, som vise det modsatte, saa siger jeg, at jeg har taget fejl, og deri ligger Forfælden mellem de Herrer og mig. Der har været Tale om svenske Forhold, og jeg skal her præsentere dem nogle svenske Tal, som vise noget helt andet end det, man her har sagt. Hvis man taler med Folk om svenske Forhold i Almindelighed, saa sige de: Sa vi vide vel, at det har gaaet de svenske Landmænd, men de have helt andre Forhold, de ere væsentligt landbrugsindførende, de spise mere af den Art Landbrugsprodukter, end de selv avle, og derfor kunne de fordre dem, men for os er det noget helt andet. Jeg vilde gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at den Tale